

Con đường làng

Con đường rộng 4m, chạy thẳng tắp, nối liền quốc lộ với các xóm ven sông. Tới đầu thôn, nó toả đi các nơi bởi các lối mòn, hương lộ dọc ngang chi chít như bàn cờ, chạy băng qua cánh đồng trống trải, thoáng mát. Đường làng được bao phủ bởi hàng cây bạch đàn xanh cao, đẹp đẽ. Mùa trái cây đang độ đầu mùa, mùa lúa đã lên đồng, mơn mớn, hun hút sữa non theo gió lan toả, ngát dịu đầu đây, hương hoa đồng nội, hoà với khí trời trong xanh tĩnh lặng càng làm cho con người cảm thấy dễ chịu, khoẻ khoắn sau một ngày lao động ở ngoài đồng mệt nhọc. Chú bé cười trâu đi về, cô gái gánh nước tưới rau bên đường, bác nông dân vác cày đi về trong hoàng hôn đượm màu tím đỏ. Phía Tây, mặt trời dần khuất sau núi, chỉ còn lại vài tia nắng nhẹ nhẹ buông lơi.

Con đường làng có từ lâu lắm. Xưa kia các cụ kể rằng, để có được con đường liên thông với nhau, ông cha đã cật lực đào đất đắp đường, mồ hôi nhuộm đỏ máu hồng, đối mặt với đất trời khắc nghiệt. Rồi trải bao năm tháng dài dẫu, thăng trầm cuộc sống, con đường làng vẫn lặng im chịu đựng như là nhân chứng cho mọi biến cố lịch sử đã trải qua. Bao lớp người ra đi, sinh sôi và già biệt cuộc sống để bảo vệ quê hương, đất nước và để bảo vệ chính ngôi làng yêu quý - nơi chôn rau cắt rốn của mình mỗi khi có nạn ngoại xâm đe dọa.

Rồi cuộc sống phát triển, để đảm bảo cho lợi ích lớn cho con người, đường làng được nâng cấp mở rộng trở thành đầu mối giao thông quan trọng cho cuộc sống, nối liền vùng này đến xứ nọ, con người với con người, con người với thiên nhiên vô tận.

Con đường làng ngày nay đã khác xưa, đâu còn "Cây đa, bến nước, sân đình" mà thay vào đó là nhà cửa khang trang, mái ngói đỏ tươi, vườn hoa và cây trái sum suê xanh tốt, mặt đường rải nhựa, sỏi nhỏ, có đường dây điện ngang dọc. Con đường làng bây giờ hiện đại, trẻ trung lắm, đến độ khó tìm lại được nguyên vẹn dấu vết cổ xưa, và hương vị hoang sơ của nó từ lâu cũng đã lùi dần vào dĩ vãng. Nhưng với tôi, con đường mãi mãi trong tâm trí.

Trưởng Xuân (Báo Đại đoàn kết)